

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

Kapcsolatban a Feltámadottal!

„Krisztus feltámadt!” „Valóban feltámadt.” – ezzel a formulával köszöntik egymást a görögkeleti katolikusok húsvétkor. Ezt a „Valóban feltámadt” – választ kellene nekünk, keresztyéneknek a lehető legkomolyabban vennünk.

A keresztyénségre sokan úgy gondolnak, mint egy tanra: keresztyén az, aki a keresztyén dogmákat hiszi és vallja. Csakhogy ez így, ebben a formában nem teljesen igaz! Mások a keresztyénséget a vallásos cselekedetekkel azonosítják. Keresztyén ember az, aki keresztyén templomokba jár, imádkozik és Bibliát olvas. De ez sem igaz így, ebben a formában. Mert a keresztyénség több mint tan vagy vallásos előírások cselekvése. Természetesen a fentiek mind a részét képezik a keresztyénségnek, de maga a keresztyénség több ezeknél.

A keresztyénség lényege tehát a „valóban feltámadt” Jézus Krisztussal megélt, élettől lüktető kapcsolat! Márk evangéliumában a tanítványok elhívásáról a következőképpen olvasunk: **„Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek és a Tőle kapott hatalommal kiűzzék az ördögöket.” Mk. 3.14.** Vagyis az Úr Jézus Krisztus követői elsősorban a Vele való közösségre lettek kiválasztva, s ebből a közösségből fakadóan küld ki Istennek Fia bennünket a szolgálatra. Ha pedig a kapcsolat hiányzik, üressé válik a hitvallás, a vallásos cselekedet, de még a szolgálat is.

Isten terve a kezdetektől fogva az volt, hogy Vele szoros kapcsolatban legyünk. Ádám és Éva a paradicsomból való kiűzetés pillanatáig Isten jelenlétében élte az életét, s minden azért volt szép és jó, mert Isten jelen volt a mindennapjaikban. Ezt követően a bűneset következtében nemcsak a Paradicsomot veszítettük el, hanem annak Urával való kapcsolatát is. Az Úr Jézus éppen ezt az úrt jött betölteni. Amikor a Vele való közösségbe hív, akkor pontosan azt adja vissza, amit ott, az Édenkertben elvesztettünk: az élő Istennel való örömteljes, békességes, lelkiileg bővelkedő kapcsolatot. Erre nekünk mindannyiunknak éppen olyan elemi szükségünk van, mint a napfényre, a levegőre, ételre, italra vagy a kisgyermeknek a szülei szeretetére.

Tehát amikor az Úr Jézus azt mondja nekünk az Igén keresztül: „fordulj meg”, „térj meg”, „kövess engem”, akkor nem akar egyebet, mint helyreállítani azt a kapcsolatot, ami a kezdetektől megszakadt köztünk és az élő Isten között.

Istenről az emberiség rengeteget filozofált a történelem során. Kitaláltuk Őt ilyennek, olyannak, vagy éppen egyesek eljutottak a teljes tagadásig. Az Úr Jézus azonban egyáltalán nem akarta filozófiai eszmévé egyszerűsíteni önmagát! Hogy kicsoda Isten valójában, azt az ember csak a Vele megélt közösségben és a különböző élethelyzetekben tanulhatja meg igazán. A tizenkét tanítvány is így Jézus Krisztus közelében tanulgatta Isten hatalmát, bölcsességét, szeretetét. Egy történetet szemléltetésként hadd emeljek ki: a Máté evangéliuma 8. részében

(folytatás a 2. oldalon)

Hétköznapok húsvéti fényben

Túrmezei Erzsébet

"Győzelmet vettél, ó Feltámadott!"
Minden reggel elénekelhetem,
s boldog húsvéti fény ragyogja be
új napom, utam, egész életem.

Hisz Jézus Krisztus, a Feltámadott,
jár aznap is előttem és velem.
Nyomában új szolgálat, feladat,
új erő vár, új öröm, győzelem.

"Győzelmet vettél, ó Feltámadott!"
Jöhetnek borús és nehéz napok,
zengve kísér az ének ritmusa:
a Győzelmes nyomában járhatok.

Jöjjetek, énekeljete velem,
és énekelje egész életünk!
A Győzelmes nyomában járhatunk,
s vele győztesen célhoz érhetünk.

Emlékezzünk és olvassunk

Februárban megtért Teremtőjéhez Cseri Kálmán nyugalmazott református lelkipásztor

„Mi a hit? Az embernek az az „érzékszerve”, amivel a lelki valóságot tudja felfogni.”

„Az emberek többsége mindent elhisz, csak ne legyen a Bibliában.”

„Minden ember nyomorúságán nem tudunk segíteni, de akit Isten élénk vezet, azért felelősek vagyunk.”

Sokan ismerik már ezeket az idézeteket (is), tudják ki mondta és miért.

Igen, Cseri Kálmán Nagytiszteletű Úrtól vannak ezek az idézetek, aki ez év februárjában hunyt el. Élete Szolgálat és Alázat volt. Írásai, könyvei ismertek, prédikációi népszerűek. Ha olvastuk is ezeket, vegyük ismét kézbe, keressünk még műveiből, idézzük fel mondásait, melyek sokszor bennünk élnek.

Ezzel a pár sorral szeretném kegyelettel teli megemlékezésre hívni olvasóinkat.

Szabó Borbála Eszter

(Keressék Cseri Kálmán könyveit a templom könyvterjesztőjénél!)

(folytatás az 1. oldalról)

a tanítványok a Genezárreti tavon egy hatalmas viharba kerültek. A hullámok olyan erősen csapkodtak körülöttük, hogy azt hitték, hamarosan el fognak süllyedni. Ekkor könyörögve fordultak oda az Úr Jézushoz: „**Uram, ments meg minket, mert elveszünk!**” – mondták. Ő pedig megfeddte őket: „**Miért féltetek? Miért vagytok úgy kétségbeesve, ti kicsinyhitűek?**” - mondta. Majd ezt követően ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett! A tanítványok sok mindent láttak már, mégis megdöbbenve kérdezték maguk között: „**Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?**” S aznap este egészen biztosan azzal a tanulsággal tértek nyugovóra, hogy az Isten még annál is sokkal nagyobb, aminek ők eddig gondolták.

Jézus Krisztus azóta is így tanít bennünket. Hívő emberként azért imádkozunk: „**Uram, növeld az én hitemet!**” Ő pedig válaszként nem biztos, hogy egy Bibliaiskolába fog vezetni, hanem éppen azokat az élethelyzeteket akarja felhasználni a formálódásunkra és a hitünk erősödésére, amelyekbe belekerülünk. Ott kell megélni a mi határainkat, elesettségünket és azt is, hogy kicsoda Ő! „Az Úr Jézus a kereszthalála által megváltott és szabadságot ajándékoz nekünk.” - nagyon fontos ezt tudni, hinni és vallani! Ez a tudás azonban akkor fog élettel megtelni, amikor átérzem a bűneim súlyát, s utána megélem azt is, hogy Ő megbocsát, Ő feloldoz és Ő új emberré változtat. Ilyen helyzetben Isten kegyelmes voltát tanulatom.

Az Úr Jézus neve annyit jelent: Szabadító. Ezt is fontos hinni, tudni és vallani, de ez a tudás is úgy fog élettel megtelni, hogy a saját bőrömmön tapasztalom meg, hogy Ő valóban megszabadít azoktól a gondoktól, félelmektől, illetve rossz gondolatoktól, amelyek megkötöztek. S amikor ezt átélem, akkor tanulatom, hogy valóban feltámadt Krisztus, és Ő a Szabadító.

Az élet hoz csalódásokat is, nyomorúságot is. S bizony az ilyen helyzetekben is tanít és formál bennünket az Úr Isten. S a szenvedések közepette éljük meg, hogy Ő a mi Vigasztalónk, Ő a mi Békességünk, Ő a mi Reménységünk, Ő a mi Gyógyítónk.

Csak akkor tudunk ezekből a helyzetekből tanulni, ha közösségben vagyunk az Úrral. Csak akkor, ha minőségi időt szentelünk arra, hogy napról napra elcsendesedjünk és megálljunk előtte. S csak akkor, ha napközben – jártunkban-keltünkben – megőrizzük a lelkünkben a nyitottságot a Szentlélek vezetésére. Így Krisztussal tanítással és tanulással válik az életünk. Nélküle azonban sokat fogunk bosszankodni.

A keresztyén embernek megvan a maga belső – lelki - élete. Ebből a lelki életből táplálkozva aztán az Úr Jézus küld a környezetünk felé, hogy mindannyian a magunk módján szolgáljunk a környezetünk felé hittel, szeretettel és reménységgel, s vigyük a jó hírt: „Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt.”

Faragó Csaba lelkipásztor

(A cikk a február 26-i istentiszteletünkön elhangzott prédikáció rövidített változata. Az igehirdetést a www.dunaharaszti.reformatus.hu honlapunkon teljes egészében megtalálhatja, meghallgathatja.)

A jubiláló házaspárok köszöntése

„Hit, remény, szeretet” – ez lehet a hosszú házasság titka? Beszélgetés az 55. házassági évfordulóját ünneplő Kuczik házaspárral

Immár hagyománnyá vált gyülekezetünkben, hogy február közepén, amikor a nyugati divatot követő világ a szerelmesek Valentin-napját ünnepli, mi azokat a párokat köszöntjük és ünnepeljük, akik a házasság szentségében élnek 5, 10..., akár 55 éve is. Jó volt látni idén is a sok jubiláló házaspárt, köztük a „fődíjat” elnyerő Kuczik Lajos bácsit és feleségét, Rózsika nénit, akik 55 éve élnek boldog házasságban. Őket kérdezgettem a hosszú házasság titka, „receptje” felől.

Kezdjük az elején: hogyan ismerkedtek meg egymással, s hogyan lett az ismeretségből házasság?

Mi egy faluból, Tizsaszőlősről kerültünk ide – *kezdi mesélni Rózsika néni* –, de az utunk egy időre különvált: ismertük ugyan egymást, a szüleink is jó kapcsolatban voltak, de az általános iskola elvégzése után mindketten elkerültünk a falunkból; majd amikor főiskolás voltam Egerben, Lajos egyszer meglátogatott, s ezután egyre többször találkoztunk; a kapcsolatunk olyannyira elmélyült, hogy már a főiskola elvégzése előtt egy évvel össze is házasodtunk. Én ekkor kerültem ide, de állást még nem itt, hanem Kiskunlacházán kaptam, s közben levelező tagozaton befejeztem tanulmányaimat is, s tanári képesítést szereztem.

Én pedig Budapesten végeztem a Közgazdaságtudományi Egyetemen – *meséli Lajos bácsi* –, majd a Csepel Autógyárban dolgoztam a tervezési osztályon. Előbb Pesten laktam albérletben – innen írtam sok-sok levelet a páromnak –, majd ideköltöztem, s az édesapám segítségével elkezdtem építtetni a házunkat. Szinte mindent ketten csináltunk meg, csak a falazásban segített kőműves szakember.

Tehát Lajos bácsi már itt élt, mikor összeházasodtak. Már az esküvő is itt volt?

Igen, itt, 1962-ben, s az esküvői Igénk a „hit, remény szeretet” (1 Korinthus 13.) volt. S most, hogy így utólag végiggondolom, hatott, működött is életünkben ez az Ige – *mondja Rózsika néni*. A családi életünket mindig is a szeretet hatotta át: minden este együtt ültünk az asztalnál, és megbeszéltük, kinek milyen öröme vagy gondja akadt aznap, s mindig tudtuk egymást vigasztalni, erősíteni. Két gyermekünk született, Csilla és Zoltán, akik már felnőttek, s nagy örömeinkre ezt a családi mintát követték. Náluk is 2-2 gyermek született, s mindketten szépen, harmonikus házasságban élnek, és nagy-nagy szeretetben nevelik gyermekeiket. Nagyon jó velük a kapcsolatunk, imádjuk mind a négy unokánkat.

Soha nem volt honvágyuk, nem kíváncsiak „haza”, vissza a szülőfalujukba?

Sokszor hazalátogattunk, de aztán a szüleink is hamarosan ideköltöztek, így ezek a látogatások egyre ritkultak. S mivel mi az életünknek sokkal nagyobb részét töltöttük itt, Dunaharasztn, már egyértelműen ide kötődünk jobban. Nagyon sok embert ismerek a városban, hiszen hosszú éveken át tanítottam az általános iskolákban (leghosszabb ideig, közel 35 évig a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában), így az utcán is mindig üdvözlök vagy egy volt tanítvány, vagy szülő. A kiegyensúlyozott családi életünkhöz az is nagyban hozzájárult, hogy mindkettőnk munkáját mindvégig elismerték, amit számtalan kitüntetés is igazol. Lajos bácsi az évtizedek során a KÖZGÉP-nél többször is megkapta a kiváló dolgozó címet, mint közigazgatási osztályvezető. Én pedig

(folytatás a 4. oldalon)

(folytatás a 3. oldalról)

nemcsak a hivatalos elismeréseimre vagyok büszke, hanem arra is, hogy volt diákjaim még külföldi hazatogásuk során sem feledkeznek meg egykori tanárukról.

Említette, hogy ideköltöztek szüleik is. A különböző generációk együttélése sem okozott konfliktusokat a házasságukban?

Mint említettem, szüleink már korábban is ismerték egymást Tiszaszőlősről. Úgy próbáltuk kialakítani közös életünket, hogy ne zavarjuk egymás nyugalmát, mégis együtt volt a család, szükség esetén bármikor számíthattunk egymásra. Nagy segítséget jelentett, hogy például amíg a gyerekek kicsik voltak, soha nem kellett idegenre bízni őket rövid időre sem.

S a jó Isten még abban is mellettünk állt, hogy egyik szülőnk sem szorult hosszabb ápolásra, mindegyiket

kíméletesen, szinte egyik napról a másikra szólította magához az Úr.

Akkor már Önök előtt is ott volt egy igazán pozitív példa: az, ahogyan a szüleik is egymást tisztelve, szeretetben és békességben tudtak együtt élni. Ezt vitték és adták aztán tovább Önök is a gyerekeiknek, igaz?

Természetesen. Nevelni leginkább a személyes példamutatással lehet, hisz anélkül a szavaink hiteltelenné válnak. S ha a gyerekeink látják, hogy a szülők minden terhet együtt cipelnek, egymást tisztelik és szeretik, akkor ők is ilyen kapcsolat kialakítására fognak törekedni. S akkor az ő életükben is ott lesz a „hit, remény, szeretet.”

Köszönöm a beszélgetést, s Isten áldását kívánom további életükre is!

Szadainé Somogyi Erika

Beszámoló „A házasság művészete” idei szemináriumáról

A gyülekezeti teremben idén februárban is (immár 4. alkalommal) megrendezésre került A házasság művészete című videó szeminárium Faragó Csaba nagytiszteletű úr és Emőke nagytiszteletű asszony vezetésével. Már több ismerősünk is ajánlotta ezt a szemináriumot, mely egy péntek esti és egy szombati egész napos alkalomból állt, de korábban nem éreztük szükségét, hogy időt szabadítsunk fel rá. Most több oka is volt, hogy elmentünk, annak ellenére, hogy nem éreztük, hogy a házasságunkkal bármi probléma lenne. Az egyik nyomós ok az volt, hogy Faragó Csaba lelkipásztor telefonon meghívott minket a jubiláló házaspárok ünnepi istentiszteletére, amelyre szintén a házasság hetén került sor. Ezzel a meghívással együtt szeretettel ajánlotta, hogy vegyünk részt A házasság művészete nevű szemináriumon is. Kihívás volt, hogy azon az amúgy is sűrű hétvégén hogyan oldjuk meg, hogy (gyerekek nélkül) ott tudjunk lenni, de a jó Isten segítségével végül is sikerült, és azt érezzük, hogy nagyon-nagyon megérte! Itt szeretnénk megköszönni a meghívást, és a szervezést/lebonnyolítást mindenkinek, aki segített, hogy elérje célját ez a rendezvény!

A szeretet jegyében feldíszített gyertyafényes helyszín fogadta a házaspárokat: egy-egy párnak külön-külön kialakított asztal kis finomságokkal, virágokkal, kedveskedő hangulattal, hogy megkönnyítsék az egymásra hangolódást, a problémát rejtő területek átbeszélését.

Ezt a célt szolgálta a szeminárium videó-anyaga és az azt kiegészítő kézikönyv is: a szeretet nyelvén megfogalmazva adtak bepillantást és megoldást a házassággal kapcsolatos leggyakoribb kihívásokra. Minden nagyobb fejezet között konkrét feladat volt, hogy a látottakat-hallottakat a házastársak meg- és átbeszéljék. Az oltárnál kezdtük: a házasságkötés okainak, Isten szerinti céljának vizsgálatával, valamint egymás elfogadásának és szüleink szeretetteljes elhagyásának kérdésével. Következő lépésként foglalkoztunk az eltávolodás okával és a házasság szükségleteivel. Ebből láttuk, hogy van még hová fejlődünk nekünk és házasságunknak is, az azonban megnyugtató, hogy ehhez egyértelmű útmutatásokat kaptunk. Hiszen érthető módon, képiesen, hasonlatokkal bemutatva (pl.: a tánc működésén keresztül) láttuk, hogy mennyire fontos azzal is tisztában lennünk, hogy Isten miért szánt a házasságban eltérő szerepet a férfinak és a nőnek, férjnek és feleségnek, valamint hogyan tudjuk ezt a szerepünket Isten szerint betölteni. Megismertük a felmerülő konfliktusok helyes kezelését célzó kommunikációt és a megbocsátás fontosságát. Szó volt a házasság intim területéről, hiszen a házasság a kerete az Istennek tetsző, kölcsönös boldogságot adó nemi életnek. A szemináriumon hallottak igen komoly alapot tudnak biztosítani ahhoz, hogy maradandó örökséget hagyjunk hátra, ezzel is dicsőítve Istent!

Mai társadalmunkban, mikor a válások száma egyre növekszik és egyre több a tudatosan egyedül élő ember, elengedhetetlen minden házaspár számára a fenti témák megismerése, megértése és házasságunkban e problémamegoldások gyakorolása, a házassági eskünk tényleges megélése, és hogy jó példát hagyjunk hátra gyermekeinknek! Ezért szeretettel és szívből ajánljuk mindenkinek, hogy keresse fel lelkipásztorunkat és érdeklődjön a szeminárium következő időpontjáról minél előbb!

Szeretettel: Demkó Krisztián és Bernadett

Gyülekezetünk házi csoportjai - bemutatkozik az ifjabbik házaskör

„Gyülekezetünk házi csoportjai” címmel indítjuk útjára azt a cikksorozatot, melyben gyülekezetünk egy-egy aktív, működő kiscsoportos közössége mutatkozik majd be a jövőben megjelenő egy-egy lapszámban.

Most gyülekezetünk két úgynevezett „házaskör” csoportjából az ifjabbik mutatkozik be. Azért ifjabbik, mert a közösség házaspár tagjai kicsivel ifjabb generációt képviselnek, mint a másik házaskör tagjai, és házasságkötésük is későbbi időpontra tehető.

A most bemutatkozó kis közösségnek a gyökerei a 2007. évben indult jegyes oktatásig nyúlnak vissza, melyet lelkipásztorunk Faragó Csaba tartott azoknak a pároknak, akik abban az évben kötöttek a templomban házasságot. A frissen esküdt párok szerveződtek tehát egy kis közösséggé közel tíz évvel ezelőtt lelkipásztorunk vezetésével.

Akkoriban az alkalmakon főként a házasság, gyermeknevelés területeit érintő egy-egy témát dolgozott fel közösen a csoport a Szentírás fényében, a témába vágó valamilyen keresztyén könyv alapján. Eleinte lelkipásztorunk vezette az alkalmat, majd a későbbiekben volt, hogy valamelyik házaspár készült fel az aktuálisan vett könyv valamely fejezetéből. A találkozások havi rendszerességgel valósultak meg, a régi templom gyülekezeti termében.

Idővel az élet úgy hozta, hogy néhányan kiléptek a csoportból, páran pedig csatlakoztak. Az újonnan csatlakozó házaspárok zöme – a gyermekek révén – a gyülekezetben beindult akkori baba-mama körhöz is kötődött. Hasonlóképp történt velünk is, pontosan már nem emlékszem az évre, mikor a férjemmel mi is bekapcsolódunk ebbe a kis közösségbe, de úgy rémlik, hogy magam is mint baba-mama körre járó anyuka hallottam a házaskör létéről. Majd az idő múlásával tiszteletes úr felkért bennünket, hogy vegyük át a csoportvezetést. Mint mindennek, a csoportnak is megvan a maga dinamizmus, a csoporttagság alakulása szempontjából is: ahogy telt-múlt az idő és változtak az élethelyzetek, néhány házaspár kilépett a csoportból, egy-két pár pedig csatlakozott a gyülekezetből. Jelenleg hat házaspár képezi a csoportot. Havi rendszerességgel szoktunk találkozni egymással. A templomépítés időszakában az otthonunkban gyűltünk össze, amióta elkészültek a régi templomrész területén a gyülekezeti termek, azóta az alkalmainkat jellemzően ott tartjuk. Amíg mi, felnőttek a kisebbik helyiségben beszélgetünk, addig gyermekeink édesanyám és – nem olyan régóta – egy, a gyülekezetbe járó kedves ifis fiatal lány felügyelete mellett játszhatnak a nagyobbik teremben, amiért igazán hálásak vagyunk, hiszen így lehetőségünk van elmélyültebben beszélgetni egymással.

Miként a csoporttagsággal kapcsolatosan, úgy az alkalmaink formai és tartalmi keretei tekintetében is volt némi változás az elmúlt pár év során. Bevallom, voltak dögösebb időszakok is a csoport életében, de az Úr, a csoporttagok elköteleződése és a közösséghez való tartozásának szívbeli igénye átlendítette a csoportot a nehézségeken. Természetesen az alapok, a célok, melyeket változatlanul évről-évre megfogalmazunk, állandóak. Nevezetesen: formálódni az Úrnak tetsző módon a Szentlélek és a közösség formáló ereje által, megélni az Istenhez tartozás élményét, átélni az Úrba vetett bizalom növekedését, tapasztalni a hitnek mélyülését a

személyes életünkben, meglátni Isten tervét személyes életünkre nézve a testvéri közösség adta keretek és lehetőségek között is. Az alkalmak tartalmára vonatkozóan volt időszak, mikor mindnyájan megfogalmaztunk egy-egy témát, ami valami miatt foglalkoztatott bennünket, és amit érdemesnek tartottunk arra, hogy kicsit jobban körbejárjuk. Olyankor az adott téma gazdája felkészült egy kis bevezetővel, majd kötetlenebbül beszélgettünk a téma kapcsán. Az elmúlt év őszétől a beszélgetéseink alapját a Szentírás egy-egy Igéje képezi. Az alkalmak kezdetén Istent dicsőítve énekelünk kicsit, majd imádkozunk, és az Igével kapcsolatos felvetés után osztjuk meg egymással a témához kapcsolódó gondolatainkat, érzéseinket, kérdéseinket vagy akár nehézségeinket. Az alkalmakat imaközösséggel szoktuk zárni. Jó érzés ezeken az alkalmakon megtapasztalni az őszinte, bizalommal és egymás iránt való nyitottsággal, elfogadással, szeretettel teljes légkört. Természetesen e légkörnek a létrejötte, mint ahogy általánosságban véve is jellemző a különféle kapcsolatokra, részben a hosszabb megismerési folyamat, részben pedig az Úr áldásos munkálkodásának eredménye.

Összegezve tehát, amit egyetértésben közösségként is megfogalmazhatunk, hogy igazán nagy ajándéka Istennek, hogy ebben a lelki, szellemi és testvéri közösségben, ebben az említett légkörben időről-időre tudunk egymással találkozni, tudunk töltekezni, tudunk nagyokat nevetni, elérzékenyülni, és szeretettel véleményt cserélni és olykor vitatkozni. Tudjuk egymást erősíteni, bátorítani, egymásért imádkozni, tanulhatunk egymástól, és ha az élethelyzet úgy kívánja, akkor akár gyakorlatias segítséget is tudunk egymásnak adni. Úgy hiszem, kis csoportunk tagjai nevében is írhatom, hogy hálásak vagyunk, hogy a gyülekezetben belül részesei lehetünk egy ilyen keresztyén közösségnek, mely reményességünk szerint cseperedő gyermekeink szemében is értéként és követendő példaként jelenik meg a külvilág egyéb hatásai között.

Kemény Veronika

Lelkészgyakornok, teológus vagy beosztott lelkész?

Az elmúlt években több alkalommal töltötték gyakornokságuk idejét gyülekezetünkben fiatal teológushallgatók, ennek kapcsán vetődött fel egyik szerkesztőségi megbeszélésen, hogy tisztáznunk kellene újságunk keretein belül is a lelkészgyakornok és a beosztott lelkész státusz közötti különbséget, és egyúttal a gyülekezetben általuk végzett szolgálatot is számba vehetnénk.

A beszélgetés idejére lekipásztorunk, Faragó Csaba nagytitiszteletű úr a Lelkeszi Hivatal irodájában fogadott a tőle megszokott, jól ismert, derűs szeretettel.

A két státuszról elmondhatjuk, hogy nem ugyanaz...

Igen, van különbség a két pozíció között. A beosztott lelkész azt követően kerülhet a gyülekezetbe, hogy a teológiai tanulmányait befejezte, a Teológia kibocsátotta és felhatalmazta önálló munkára. A lelkészgyakornok ezzel szemben még tanulóviszonyban van, s tulajdonképpen egy gyakorlati évet tölt a gyülekezetekben a mentor lelkész irányítása alatt. A beosztott lelkész szolgálatának egyértelmű célja a gyülekezeti élet segítése. A lelkészgyakornok ugyanakkor mindenekelőtt azért érkezik, hogy tanuljon. A beosztott lelkész a szolgálatát önállóan végzi, a teológussal ezzel szemben közösen végigbeszélgetjük mindazokat a szolgálatokat, amelyeket akár passzív szemlélőként, illetve aktív szolgálóként átél. A vezető lelkésznek ez esetben az a feladata, hogy mentorálja, segítse a teológusokat a lekipásztori szolgálat megismerésében.

Válhat-e a lelkészgyakornokból beosztott lelkész?

Természetesen! Az, azonban, hogy ki hol kezdi a szolgálatát, összetett kérdés. A mi esetünkben először is a lelkészgyakornokkal meg kell ismernünk egymást, látnunk kell, hogy jól tudunk-e együtt dolgozni és nem utolsó sorban a gyülekezettel sikerül-e közös hangot találnia. Ha mindez megvalósul, az már egy jó kezdet, de még nem minden. Előbb ugyanis be kell fejeznie a teológiai tanulmányait.

Hány teológus szolgált itt a dunaharaszti gyülekezetben?

Összesen öten voltak ebben a státuszban. Név szerint: Alexandrova Marianna 2008-2009 között, Stefán Attila 2009-től 2011-ig, aki jelenleg a taksonyi gyülekezet lelkésze, Pető Gergely 2015-től 2016-ig, idén pedig Korsós Tamás és Oláh Pál Olivér.

Milyen gyakorlattal rendelkeznek a teológusok? Imáik és prédikációik szépek, tartalmasak, megérintik a gyülekezetet.

Egyetemi éveik alatt több gyülekezetben is megfordultak már, többször szolgáltak a legációk alatt, és az is elképzelhető, hogy például nyári szünetben is elvállaltak egy-egy szolgálatot.

Mi a hivatali útja annak, hogy teológusokat fogadhasson a gyülekezet, és az anyagi lehetőségeken túl, hogyan dől el, hogy jöhetnek-e ide teológusok?

A gyakornoki évre a gyülekezetek jelentkeznek. A Teológia és a Püspöki Hivatal ezt követően mérlegeli, mely gyülekezeteket – és lekipásztorokat – lát alkalmasnak a

teológusok fogadására, és melyeket nem. Nagy megtiszteltetés a dunaharaszti református gyülekezetnek, hogy a Püspöki Hivatal és a Károli Gáspár Református Egyetem egyszerre két teológus mentorálását is rám bízta.

Pető Gergő tiszteletes urat korábban nem ismertem. Őt úgy rendelték ki gyülekezetünkbe. S nagyon örülök, hogy őt kaptuk. Korsós Tamás és Oláh Pál Olivér tiszteletesekkel korábbról már volt kapcsolatunk. Őket személy szerint úgy kértem hozzánk.

A lelkészgyakornokok milyen szolgálatokban, tevékenységekben vesznek részt?

Az itt töltött egy év legelső hónapjaiban a teológusok leginkább hospitálnak, azaz jelen vannak különböző alkalmakon, találkozásokon. Ezeket mindig közösen megbeszéljük, mint ahogy azt is, hogy mi mért történik a gyülekezetben. Az idő múlásával aztán egyre többféle szolgálatba igyekszem őket bevonni. Tamás a pilisi gyülekezetben nagyszerűen vezette az ifjúsági kört. Nagyon örülök annak, hogy az érkezésétől kezdve ebben a szolgálatban nagyobb önállósággal számíthattam a segítségére.

Irodai munkát is végeznek?

Igen, az irodai munkába is beleláthatnak. Például nagyon hálás vagyok Olivérnek azért, hogy az irodában az évek során felhalmozódott rengeteg papírunkat szétválogatta, és a felesleges iratokat megsemmisítette. Nagy munka volt.

Hol szállnak meg a lelkészgyakornokok?

A gyülekezetnek van egy segédlelkészi lakása, de az jelenleg nincs lakható állapotban, felújításra szorul, ezért az Arany János utcában egy lakás tetőtéri részében külön szobát vettünk ki nekik.

A gyülekezeti tagoknak és a presbitereknek milyen kapcsolata van a teológusokkal?

A legtöbb időt velem töltik, de a hitoktatóinkhoz, Faragóné Sárdy Emőkéhez, és Kemény Erzsikéhez is bejárnak hittanóra hospitálni. Sajnos a további kapcsolatok kiépítésében nagy elmaradásaink vannak. Van még mit pótolni.

Úgy tudom, hogy nagy segítséget jelentene, ha beosztott lelkész szolgálhatna a gyülekezetben. Ez mikortól valósulhatna meg?

Nagyon örülnék, ha szeptembertől sikerülne, de ez még nem dől el.

(folytatás a 7. oldalon)

„Harcold meg a hit nemes harcát, és ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál.” (1Timóteus 6,12)

Áldás, békesség!

Oláh Pál Olivér vagyok, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának 5. éves teológus-lelkész hallgatója. Február 1-jétől egy évig, decemberig itt, a dunaharaszti gyülekezetben fogom eltölteni hatodéves gyakorlatomat. Jómagam messziről érkeztem, egészen Borsodmegyéből, Tiszapalkonyáról, egy kb. 1500 főt számláló kis faluból. Ez Tiszaújváros (vagy ahogyan az idősebbek ismerik: Leninváros) mellett található. Református családban nevelkedtem, így - mondhatni - mindig közel voltam a „tűzhöz”. Édesapám presbiter, édesanyám pótpresbiter, anyai nagyapám pedig közel 40 évig volt presbiter a gyülekezetünkben. Már nagyon fiatal korom óta részt veszek a gyülekezeti alkalmakon, pontosabban 3 éves korom óta, amikor is ünnepekkor és gyülekezeti alkalmakkor verset mondtam és szerepeltem. Egyik meghatározó esemény az életemben a konfirmációm volt, és az ott kapott ige ma is egy vezérigéje az életemnek. Ez az ige az 1Timóteus 6,12, amely így szól: *„Harcold meg a hit nemes harcát, és ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál.”* Gimnáziumi éveim alatt sokat segítettek és hitben erősítettek a nevelőtanáraink és vallás- tanáraink tanításaikkal és hiteles életüknek a példáival,

az Igében való nevelésükkel. Azonban ekkor még nem lelkészi pályára készültem, hanem gépészmérnöknek. Egy szokatlan baleset folytán, a felvételi jelentkezés idején, amikor a gépészet és a teológia között tanakodtam, megértettem, hogy Istennek más a terve velem, és nem gépészmérnöknek szeretne látni, hanem az Ő szolgájának. Így döntöttem el, hogy lelkipásztori szolgálatnak szentelem az életemet. Úgy gondolom, Isten nem hiába választ ki és hív el szolgálókat a világba. A mai világ sok mindent felkínál az embernek, amik hamis útra vezetnek, hamis istenekké válnak. Mind azt mondja, hogy nem szükséges semmilyen isten, mert az ember képes a saját életét irányítani. Az ember Isten kezéből ki akarja venni az irányítást. És úgy érzem, hogy a 21. században többek közt ezzel kell szembenéznünk, és ez ellen kell a nemes harcot megvívunk. Meg kell mutatnunk Isten megelégtetését és azt, hogy ha az Ő kezébe tesszük le életünket, akkor mindenünk megadatik, mert Ő a legdrágábbat adta értünk, az ő egyszülött Fiát, hogy nekünk örök életünk legyen. És ha ez megvan, mindenünk megvan. Az evangélium fényét kell hirdetnünk, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. És én ezt a nemes harcot vállaltam, és remélem, hogy Isten megsegít, hogy ezt meg is tudjam vívni. Mert ahogy Pál mondja: *„ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?”*. Köszönöm a lehetőséget a Dunaharaszti Református Egyházközségnek, hogy itt lehetek, itt tölthetem ezt az évet, és Isten gazdag áldását kérem a gyülekezet életére, a lelkipásztor munkásságára és az előttünk álló közös időszakra is. Istennek legyen dicsőség!

Kegyelmes mennyei Édesatyánk! Köszönjük azt, hogy Te tanítasz minket a Te Igéd által. Köszönjük Neked, hogy Te megtanítod, hogy habár mi erőlködünk azért, hogy egyedül legyünk, és el tudjuk így végezni a feladatainkat, Te megtanítasz arra, hogy egyedül törékeny cserépedények vagyunk, és közösségben van a helyünk, csak közösségben vagyunk erősek. Köszönjük Neked azt, hogy Te adsz egy ilyen megtartó és segítő közösséget, hogy Te adsz nekünk társat, férjet, feleséget, adsz nekünk barátokat, akikkel közösen hordozhatjuk a mi terheinket. Köszönjük Neked, hogy Te nem akarsz minket így egyedül hagyni, és kérünk Téged, segíts minket abban, hogy mi is lehessünk ilyen segítő, ilyen hordozó közössége a többi embernek, hogy tudjuk őket Krisztushoz vezetni, hogy tudjuk őket a lelki és testi gyógyuláshoz vezetni, hogy tudjuk őket Hozzád vezetni. Kérünk Téged, adj nekünk ehhez erőt, és köszönjük, hogy Te nem azt adod, amit mi szeretnénk, hanem azt, amire igazán szükségünk van: a lelki gyógyulást, a bűnbocsánatot. És kérünk Téged, hogy bocsásd meg a mi bűneinket, és legyél a mi irgalmas, megbocsátó Istenünk. Az Úr Jézusért, a Te egyszülött Fiadért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Oláh Pál Olivér

(folytatás a 6. oldalról)

Édesapád, Faragó Tibor lelkipásztor szolgálata idején volt beosztott lelkész?

Gyülekezetünknek 1953-ig két lelkipásztora volt: a gyülekezet vezető lelkipásztora és egy hitoktató lelkész. 1953-tól ez a második lelkészi állás megszűnt. A rendszerváltozást követően Édesapám mellett én voltam a gyülekezet első beosztott lelkésze. Az ő idejében, utánam már nem következett más beosztott

lelkész, hiszen 2001-ben nyugdíjba ment, s a gyülekezet engem hívott meg parókus lelkészéne. Ezt követően azonban 2004-2007 között Nagy János tiszteletes úr érkezett mellém, aki jelenleg a madocsi gyülekezet lelkésze.

Köszönjük a tisztázó beszélgetést!

Isten áldását kívánjuk lelkészünk életére, szolgálatára és családjára!

Csáky Gyöngyi

Reformáció 500 - A reformáció magyar városa: Debrecen

Debrecen a reformáció idejétől kezdve máig meghatározó szellemi-lelki centruma a magyar protestantizmusnak. A Református Kollégium a tudományok európai őrhelyévé és világitótornyává tette, így vívta ki a város a megkülönböztető jelzőit: Debrecen „egész Magyarországnak és Erdélyiségnek világosító lámpása” (Huszár Gál), „a kálvinista Róma” (Kazinczy Ferenc), „a magyar Gen” (Édouard Sayous). A reformáció eszméi a mohácsi csatát követő válságos évtizedekben kezdtek terjedni, megerősödésük itt 1550-60-ra tehető, több nagy reformátornak köszönhetően.

Debrecen a reformáció századában a török hódoltság, Erdély és a királyi Magyarország határán, fontos kereskedelmi utak találkozásánál helyezkedett el. **Kálmán-csehi Sánta Márton** 1551-től a svájci reformáció képviselőjeként tevékenykedett Debrecenben. Munkássága nyomán egységessé vált a város egyházi élete, magyar nyelvű énekeskönyvet szerkesztett és a svájci reformáció terjedése érdekében zsinatokat szervezett. Céljai miatt sok támadást érte, 1554-ben egy időre még Debrecenből is el kellett menekülnie.

Huszár Gál Krakkóban szerzett teológiai és zenei végzettséget, ahol először találkozhatott a reformáció tanáival is. R. Hoffhalter nyomdásztól kapott betűtípusokra, díszekre és öntött, mozgatható hangjegykészletre alapozva 1558-ban nyomdát rendezett be Mosonmagyaróváron, és kinyomtatta többek között Bullinger magyarokhoz írt levelét. A protestáns tanok terjesztése miatt menekülni kényszerült, ezért Debrecenben keresett oltalmat, ahol Méliusz Juhász Péter fogadta házába, műhelyével együtt. A városban fejezte be énekeskönyve nyomtatását. 1562-ben elhagyta a várost, felszerelésének egy részét viszont Méliusznál hagyta, akinek a pártfogásával tovább élt a debreceni nyomdászat, s él ma is: Alföldi Nyomda néven. Huszár Gál nyomtatványai és alkotásainak régi másolatai a debreceni Nagykönyvtár különleges kincsei.

Méliusz Juhász Péter, a magyarországi reformáció legnagyobb hatású vezetője, a lutheri tanok forrásánál:

Wittenbergben járt egyetemre. 1558-tól debreceni lelkész, később a Tiszántúli Református egyházkerület püspöke lett. Nevéhez fűződik az újonnan létrejövő református egyház megszervezése, a magyar nyelvű, II. helvét hitvallás és az első református ágenda megszerkesztése. Számos irodalmi hitvitát folytatott, amellyel a kálvinizmus helyzetét próbálta megerősíteni a lutheránusokkal, illetve az unitáriusokkal szemben.

A vallási reformmozgalom hamar követőkre talált Debrecenben, amelynek lakossága a 16. század közepétől szinte kizárólag protestánssá lett. A reformátorok munkásságának köszönhetően Debrecen neve valóban elválaszthatatlanul összeforrt a reformációval és a reformátussággal. (A város és az egyház szoros kapcsolatát jelzi, hogy Debrecen címere apró módosulásokkal napjainkban a Magyarországi Református Egyház jelképe is.) Az eredetileg kereskedelemmel és kézműiparral foglalkozó város főként nyomdáján és iskoláján keresztül vált országosan ismertté, amikor - a reformációnak köszönhetően - oktatási és kulturális szerepkörhöz is jutott. Ennek legkiemelkedőbb helyszíne a **Református Kollégium** volt, amelyben 1538-tól a helyi protestánsok új kollégiumi oktatási rendszert alakítottak ki: egymásra épülő, háromszintes képzést – elemi iskola, középiskola, felsőbb iskola –, amelyben a tanárokat az idősebb diákok segítették. (A ma is működő intézmény falai között tanult pl. Kölcsey Ferenc, Arany János, Ady Endre, Irinyi János.)

Debrecen közel fél évezrede a magyar reformátusok központja és jelképe, emiatt pedig méltán megilleti a „kálvinista Róma” elnevezés. Hiszen amit az olasz főváros jelent a nyugati katolicizmus számára, azt jelenti Debrecen a Kárpát-medence reformátusságának.

Az 500 éves évfordulóra készített reformációi kapu a debreceni nagytemplom előtt

(Farkas Zsuzsanna cikkét Faragóné Sárdy Emőke szerkesztette. A teljes írás a www.reformacio.ma honlapon található.)

Karinthy Frigyes: BARABBÁS

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Kétoldalt feketén füstölögtek a romok. Lent, a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltották Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvel vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és csendesen így szólt:

- Itt vagyok.

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

- Rabbi! Rabbi! - zokogott.

És a mester szelíden folytatta:

- Ne sírj. Állj fel, és jöjj velem. Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé, és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt mívelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápáskodott, és az ő öltönyét megragadta.

- Mester! - kiáltott elfulladva és könnyek között - ó, mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

- Semmit - mondta ő szelíden -, csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácra, és megkérdezett titeket: "Kit engedjek hát el közülök, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?"

- Ó, én bolond - kiáltott a nyomorult, fejét öklével verve -, ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

- Jól van - folytatta szelíden a mester -, most hát jöjj velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: "a názáretit!", mintha azt kiáltanád: "Az életemet!"

Az pedig követte őt.

És találának útközben másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házát és feleségét és gyermekét, és szemeit kiszúratta.

És ő homlokát érinté csendesen kezével, és így szólt:

- Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsd: "a názáretit!", mintha azt kiáltanád: "A házamat! a gyermekemet! a szemem világát!"

Az pedig felzokogott, és követte őt.

És találtak még másikat is, kinek kezei és lábai kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé. És odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

- Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek, rajongó repülését hirdetted. Jöjj velem, és amikor intek, kiáltsd: "a

názáretit!", mintha ezt kiáltanád: "A szabadságot! a léleknek és gondolatnak szabadságát!"

Az pedig megcsókolta az ő saruját, és csak a szemével könnyögött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét, és könnyögött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: "a názáretit!", mintha azt kiáltanák: "Békesség! békesség! békesség e földön!"

Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé.

Pilátus a tornácra ült, és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak és drága ételeket ettek aranyedények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított. A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult, és felemelvén átszegezett kezeit, szelíden szólni kezdett:

- A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus. Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsádsad, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, s engem megfeszítettek - de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást, és most új törvényt akar - kérdezd meg őket újból, amint az törvénykönyveinkben meg vagyon írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, s kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon, és szólt:

- Hát kit bocsássak el mármost, Barabbást vagy a názáretit?

És ekkor ő intett nekik.

És ekkor zúgás támadt, mint a mennydörgés zengett fel a sokaság. És a sokaság ezt kiáltotta: "Barabbást!"

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik azt kiáltotta: "A názáretit!"

A mester pedig halovány lett, és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak, és szájából bűzös lé szivárgott, és torkából úgy bömbölt rekedten: "Barabbás!", mintha azt hörögné: "Halál! halál! halál!"

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit, és mondá neki: "Te látod!..."

Ő pedig bólintott fejével, és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

Ünnepi Istentiszteleteink

Április

9., vasárnap	10 óra	Virágvasárnap
10-13., h-cs	18-20 óra	Nagyheti csendespercek (A templomunkat nyitva tartjuk az elcsendesedni vágyók előtt. 18.30 órától esténként a passió történeteit olvassuk és imádkozunk.)
13., csütörtök	18.30 óra	Bűnbánati istentisztelet
14., péntek	10 óra	Nagypénteki úrvacsorás istentisztelet
	18 óra	Filmvetítés: Lukács evangéliuma
16., vasárnap	8 óra	Temetői áhítat
	10 óra	Úrvacsorás istentisztelet
17., hétfő	10 óra	Úrvacsorás istentisztelet

Állandó gyülekezeti alkalmaink

vasárnap	8.45 óra	Énekkari próba
	9 óra	Gyülekezeti imaközösség
	10 óra	Felnőtt istentisztelet (valamint gyerek istentisztelet és gyermekmegőrzés)
hétfő	15-18 óra	Hivatali idő
	19 óra	Énekkari próba
szerda	10-12 óra	Hivatali idő
	18.30-20	Keresztkérdések alkalom (kéthetente)
csütörtök	9 óra	Bibliaóra
	10-12 óra	Hivatali idő
	17 óra	Konfirmációi óra
	18.30 óra	Bibliaóra
péntek	17 óra	Konfirmációi óra
	18 óra	Ifjúsági óra

Az Építő Kövek Alapítvány hírei

Örömmel számolok be, hogy a Dunaharaszti Református Egyházközség Alapítványa megtartotta a 2017. évben az első kuratóriumi ülését. A kurátorok elkészítették a támogatási tervüket. A kuratórium továbbra is kiemelt feladatának tekinti az építési, felújítási tevékenységek támogatását, de e fontos terület mellett új célkitűzések támogatását is megvitatta. A parókia felújítása mellett különös figyelmet biztosítunk az egyházközség hitéleti programjainak támogatására is. A parókia felújítására beérkezett címzett támogatásokat, ami 187.000 Forint volt, természetesen a támogatási célnak megfelelően használjuk föl. Ezt az összeget egészítette ki a kuratórium 200.000 Forinttal, mely nagymértékben hozzájárul a parókia szigetelési munkáinak anyag költségéhez. Döntött a kuratórium a táborok támogatásáról, melyben a hittantábort 100.000 Ft-tal, a gyülekezeti tábort 100.000 forinttal támogatta. A hittantábor támogatásával a hittanosok templomba járását szeretnénk ösztönözni, így azoknak, akik legtöbbször járnak hittanra, ingyenes lesz a tábor. További támogatási célok között szerepelt a gyermek karácsony, melyet 50.000 Forinttal, valamint az idősek karácsonya, melyet 60.000 forinttal támogattunk. Hagyományaink szerint ebben az évben is támogatjuk az Áldás Békesség újságunk nyomdai költségeinek finanszírozásával az újság kiadását. A fenti beszámoló alapján láthatják a testvérek, hogy a kuratórium fontos, felelősségtejes döntéseket hozott. Köszönjük az eddigi támogatásokat, és várjuk az adományokat, hogy a továbbiakban is élni tudjon a kuratórium ezzel a lehetőséggel.

Zsigmond Károly kuratóriumi elnöke

Programajánló - A Reformáció Emlékbizottság a reformáció 500. évfordulójára számos programot szervez.

A központi programok sorában **április 25-én** a Műpában mutatják be Georg Friedrich Händel Messias című oratóriumának rockváltozatát. A Messias.ma című szcenírozott előadást Várkonyi Mátyás rendezi, az előadók a Liszt Ferenc Kamarazenekar és az Új Liszt Ferenc Kamarakórus mellett Horváth Charlie, Karácsony János (LGT), továbbá Malek Andrea, Csuha Lajos, Földes Tamás, Makrai Pál és Szemenyei János.

Április 26-án nyílik a Reformáció Nagykiállítás IGE-IDŐK címmel a reformáció történetéről, folyamatairól, hatásáról, magyarországi és európai útjáról a Magyar Nemzeti Múzeumban. A 2017 végéig látható átfogó kiállítás nemcsak a Kárpát-medencéből, hanem szerte Európából vonultat fel a reformációhoz köthető emlékeket és műtárgyakat.

Ugyancsak április 26-án helyezik el az emlékévként alkalmából meghirdetett köztéri installáció-pályázat győztes alkotását. Szabó Levente és csapata, a Hetedik Műterem Kft. Kálvin térre tervezett alkotása kilencvenöt térfő, amelyeken két-két gondolat olvasható: egy a reformáció valamelyik meghatározó alakjától, egy pedig egy magyar írótól. A szerzők között van Luther Márton, Kálvin János, Philipp Melancthon, Szilveszter János és Esterházy Péter is. Az installáció célja, hogy bemutassa a reformációt és a magyar nyelvet, amelyre a reformáció felbecsülhetetlen hatással volt, és egyben be is építse ezeket a gondolatokat a város életébe. (Forrás: www.reformatus.hu)

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharaszti-reformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész
Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Tördelés, grafika: Csáky István